

GROEN VAN PRINSTERER, Guillaume
(Voorburg 21 augustus 1801 – 's-Gravenhage 19 mei 1876).

Oefende na zijn literaire en juridische studie te Leiden verschillende functies uit. Van 1827 tot 1836 was Groen secretaris van het kabinet des konings. Na 1836 wijdde hij zich aan parlementaire en historische arbeid. Hij streed voor een nationaal besef, gedragen door de protestants-christelijke geloofstraditie.

Groen stond positief tegenover de vereniging van Noord- en Zuid-Nederland. Hij zag dit niet louter als een politiek belang, maar ook als een waardevolle eenwording van door taal en cultuur verwante gebieden. Met de Waalse gewesten wist Groen niet goed weg. Hij zag ze als wezensvreemde elementen én om hun Franse taal én om hun liberale trekken.

In zijn tijdschrift *Nederlandsche Gedachten* (1829-1832) legde hij de nadruk op de gevaren van verfransing en liberalisme; zijns inziens waren het ook de oorzaken van de scheuring van 1830; op grond van deze tendensen betreurde hij die evenwel niet. Na 1830 bleef Groen wel een voorstander van contact met de Vlaamse gebieden.

WERKEN: *Volksgeest en Burgerzin*, 1828.

LITERATUUR: C.C. ter Haar, *Nederland en Vlaanderen*, 1933; – P. Geyl, ‘Groen van Prinsterer en de scheuring van 1830’, in *Kernproblemen*, 1937; – H.J. Elias, *Geschiedenis van de Vlaamse Gedachte*, I, 1963; – *Een staatsman ter navolging. Groen van Prinsterer herdacht (1876-1976)*, 1976 (hierin een uitgebreide literatuuropgave met studies over Groen); – D. Klopper, ‘Groen van Prinsterer. Van een Grootnederlandse naar een Kleinnederlandse natieconceptie’, in *De Negentiende Eeuw*, II, 1987, p. 141-156.

PIETER VAN HEES*